

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 205/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., a. s., M., zastúpenej advokátkou JUDr. D. G., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 130/2008 z 20. augusta 2009 a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2010 doručená sťažnosť spoločnosti R., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. D. G., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 130/2008 z 20. augusta 2009 a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, čiastočne vyhovel odvolaniu podanému SŤAŽOVATEĽOM, t. j. žalobcom v konaní pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 6 Obo 130/2008, (ohľadne trov konania) a priznal žalobcovi trovy konania, avšak nie v žalobcom uplatňovanej základnej sadzbe tarifnej odmeny podľa znenia § 9 ods. 1, resp. aj § 10 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci...»

Najvyšší súd SR svojim UZNESENÍM 6 Obo 130/2008 priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 531,84 EUR, pričom - s poukazom na znenie ustanovenia § 11 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci, právnej zástupkyňi žalobcu priznal za jeden úkon právnej pomoci základnú sadzbu tarifnej odmeny v sume 1/13 výpočtového základu a to s nasledovným odôvodnením... citujem: „Odvolací súd vyvodil záver, že hodnotu predmetu sporu, teda vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.“

Z odôvodnenia UZNESENIA 6 Obo 130/2008 a ani zo skutkového stavu tejto právnej veci však nie je zrejmé, čo viedlo Najvyšší súd SR ku konštatovaniu, že len s nepomernými ťažkosťami možno zistiť hodnotu predmetu sporu.

Objektívne nie sú dané žiadne nepomerné ťažkosti pri zisťovaní hodnoty predmetu sporu.

... žalobca uvádza, že medzi účastníkmi konania nebola hodnota PREDMETU SPORU nikdy sporná a bola jednoznačne preukazovaná relevantným spôsobom, t. j. ZNALECKÝM POSUDKOM. ...

V ZNALECKOM POSUDKU, ktorý žalobca predkladal Najvyššiemu súdu SR ako prílohu č. 4 svojho odvolania, je hodnota 75 780 000,- Sk uvedená na str. 22, ako tzv. „STREDNÁ HODNOTA zaokrúhlene“.

Relevantnosť spomínaného znaleckého posudku potvrdzuje tá skutočnosť, že nehnuteľné a hmutel'né veci tvoriace CELÝ PREDMET TOHTO SPORU, nadobudol žalobca, ako nepeňažný vklad do základného imania v zmysle ZNALECKÉHO POSUDKU č. 300-27/1998 spoločnosti B., a. s., B., t. j. nepeňažný vklad do základného imania žalobcu je, čo do druhu a aj hodnoty, špecifikovaný v predmetnom ZNALECKOM POSUDKU. ...

Pri zohľadnení znenia ustanovenia § 153 ods. 1 O. s. p. (pre úplnosť ďalej citujem: „Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.“) mal súd (pri rozhodovaní o trovách konania) hodnotu PREDMETU SPORU dostatočne a vierohodne preukázanú ZNALECKÝM POSUDKOM, t. j. nebolo potrebné „zisťovať hodnotu predmetu sporu len s nepomernými ťažkosťami“, ako sa nesprávne, bez ďalšieho, uvádza v odôvodnení UZNESENIA Najvyššieho súdu SR 6 Obo 130/2008. ...

SŤAŽOVATEL' má za to, že súd neopodstatnene a aj nesprávne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. ustanovenie o výške základnej sadzby tarifnej odmeny, ako keby hodnotu skutočne (!) bolo možné zistiť len s nepomernými (bližšie však žiadnym spôsobom nešpecifikovanými) ťažkosťami (!). ...

Vzhľadom na všetky horeuvedené skutočnosti SŤAŽOVATEL' má za to, že mu skutočne patrí náhrada trov konania vo výške (20 445,30 EUR + 373,43 EUR) 20 818,73 EUR - oproti priznaným 531,84 EUR podľa UZNESENIA Najvyššieho súdu SR 6 Obo 130/2008.

Nepriznanie náhrady trov konania v sume vyčíslenej SŤAŽOVATEĽOM podľa znenia ustanovenia § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., ktoré Najvyšší súd SR odôvodňoval účelovým tvrdením o tom, že hodnotu predmetu sporu možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami (na str. 4, stred, UZNESENIA 6 Obo 130/2008), nemá žiadne skutkové a právne opodstatnenie. ...

Najvyšší súd SR rozhodol v danej veci celkom formalistický. Deklarované nepomerné ťažkosti v súvislosti so zistením hodnoty predmetu sporu nemajú rozumný základ v obsahu spisu. Tento argument je v priamom rozpore s obsahom spisu.

Nakoľko SŤAŽOVATEĽ mal za to, že Uznesením Najvyššieho súdu SR 6 Obo 130/2008, ktoré spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, bol porušený zákon a vyžadovala to ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami - ust. §§ 243e a 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., SŤAŽOVATEĽ podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti Uzneseniu Najvyššieho súdu SR 6 Obo 130/2008 podľa znenia ustanovenia § 243e a nasl. O. s. p..

Tento podnet SŤAŽOVATEĽA vybavila (generálnym prokurátorom zrejme poverená prokurátorka) JUDr. V. K. tak, že písomným podaním GENERÁLNEJ PROKURATÚRY SLOVENSKEJ REPUBLIKY VI/2 Pz 738/09-12 z dňa 26. februára 2010 SŤAŽOVATEĽOVI oznámila, že nebol zistený dôvod na postup podľa § 243e OSP, pričom bolo, bez ďalšieho, poukázané na §-ové znenie ustanovenia § 243e ods. 1, § 243f ods. 1, § 237 Občianskeho súdneho poriadku a zabezpečenie spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 28 Cbi 120/01, preskúmaním ktorého nemal byť zistený dôvod na postup podľa § 243e OSP. Ďalej je len stručne a najmä neúplne uvedené to, čo namietal SŤAŽOVATEĽ vo svojom podnete generálnemu prokurátorovi - chyba najmä to, že SŤAŽOVATEĽ namietal neexistenciu Najvyšším súdom SR deklarovaných NEPOMERNÝCH ŤAŽKOSTÍ v súvislosti so zistením hodnoty predmetu sporu (na str. 4, stred, UZNESENIA 6 Obo 130/2008). ...

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že predmetnému podnetu SŤAŽOVATEĽA nebola venovaná náležitá pozornosť. Bolo rozhodované celkom formalistický.

Nezistenie dôvodu na postup podľa § 243e OSP nie je relevantným spôsobom odôvodnené. Neobsahuje dostatok dôvodov. Dôvody, ktoré sú uvedené, nie sú uvedené zrozumiteľne.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 130/2008 z 20. augusta 2009 boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietané rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 445,30 € a náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľka sa v časti sťažnosti domáhala vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 130/2008 z 20. augusta 2009, ktoré v petite sťažnosti nesprávne označila ako rozsudok.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd zistil, že namietané uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 25. septembra 2009.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Ústavný súd vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu (25. septembra 2009), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (5. mája 2010) považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty

(obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010, ktorým generálna prokuratúra nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 130/2008 z 20. augusta 2009.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka prejavila nespokojnosť s rozhodnutím najvyššieho súdu, a preto podala generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, v ktorom tvrdila, že rozhodnutie najvyššieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania nesprávne aplikoval ustanovenia Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), keď rozhodol podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, a nie v súlade s § 9 ods. 1 a § 10 vyhlášky. Podľa názoru sťažovateľky právny názor najvyššieho súdu, že hodnotu predmetu sporu bolo

možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami, bol neopodstatnený a neodôvodnený, pretože ho bolo možné určiť z predloženého znaleckého posudku.

K podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu zaujala generálna prokuratúra stanovisko v oznámení č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010.

Z jej obsahu vyplývajú tieto skutočnosti:

«Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, generálny prokurátor Slovenskej republiky podáva mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ak na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že takým rozhodnutím bol porušený zákon niektorým zo spôsobov uvedených v § 243f ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a sú splnené aj ďalšie podmienky uvedené v § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe Vášho podnetu bol zabezpečený spis Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 28 Cbi 120/01, preskúmaním ktorého nebol zistený dôvod na postup podľa § 243e OSP.

V podnete na podanie mimoriadneho dovolania namietate nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z, pri určení výšky tarifnej odmeny právneho zástupcu navrhovateľa za úkony právneho zastúpenia.

Máte za to, že odvolací súd mal priznať trovy právneho zastúpenia podľa § 9 ods. 1 a § 10 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Ako je zrejmé zo spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 28 Cbi 120/01, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. augusta 2009 sp. zn. 6 Obo 130/2008 zmenil výrok rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci vylúčenia veci z konkurznej podstaty v časti o náhrade trov konania.

V tejto súvislosti poukazujem na právny názor s ktorým sa stotožňujem, a to, že žaloba o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky podľa § 23 ods. 2 zák. o konkurze a vyrovnaní je určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) OSP. Pri posudzovaní náhrady trov konania úspešnému účastníkovi preto platí, že výška tarifnej odmeny jeho

advokáta sa určuje podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. I M Obdo V 17/2006 uverejnený pod č. 63/2008 v publikácii „Zo súdnej praxe“ zv. 5/2008 str. 174).

Som toho názoru, že v incidenčných sporoch pri určení výšky tarifnej odmeny advokáta súd vychádza z takej istej výšky, ako v určovacích sporoch s neoceniteľnou hodnotou veci.

Tento princíp platí aj pre určenie poplatkovej povinnosti z návrhu na začatie konania (súdny poplatok sa platí podľa písm. b) položiek č. 1 alebo 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení v čase rozhodovania) ako v prípadoch, keď nemožno predmet konania oceniť peniazmi.

S poukazom na uvedené a nakoľko vo veci nebol zistený dôvod na postup podľa § 243e OSP, považujem Váš podnet na Generálnej prokuratúre SR za vybavený.»

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (II. ÚS 201/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 21/05, II. ÚS 98/06) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ako je zrejmé, sťažnosť sťažovateľky v tejto časti smeruje proti označenému oznámeniu a postupu generálnej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu uvedených práv, a to z dôvodu, že generálna prokuratúra nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 21/05). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním,

spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľky (napr. II. ÚS 14/04, III. ÚS 261/07, III. ÚS 317/07).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V namietanom prípade generálna prokuratúra podaním č. k. VI/2 Pz 738/09-12 z 26. februára 2010 oznámila sťažovateľke, z akého dôvodu nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Odôvodnenie svojho právneho názoru oprela o príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a okrem toho uviedla, že sa stotožnila s právnym názorom najvyššieho súdu obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí. Generálna prokuratúra súčasne vyslovila názor, že v danom prípade išlo o žalobu o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky podľa § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, ktorá je podľa jej názoru určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) OSP. Generálna prokuratúra zároveň odkázala na judikatúru najvyššieho súdu a konštatovala, že v danom prípade pri určení tarifnej odmeny advokáta bolo potrebné vychádzať z takých istých kritérií ako pri určovacích žalobách s neoceniteľnou hodnotou veci. Na základe týchto skutočností generálna prokuratúra dospela k záveru, že nebol daný dôvod na postup podľa § 243e OSP.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľky riadne zaoberala, pričom svoj postup a závery riadne zdôvodnila. Tým, že nerozhodla v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľky, ešte neznamená, že porušila jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru oznámením generálnej prokuratúry ústavný súd poznamenáva, že porušenie

uvedeného práva vzhľadom na jeho obsah a aj samotné označenie možno v okolnostiach tohto prípadu namietat' len vo vzťahu k postupu alebo rozhodnutiu všeobecného súdu, nie však vo vzťahu k orgánu prokuratúry v súvislosti s vybavovaním podnetu.

Z týchto dôvodov ústavný súd už na predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2010